

37.000 ambassadører

Af rektor Ralf Hemmingsen

I 2008 pakker Hisahi Kubodera sine bøger og forlader Hokkaido Universitet for at blive *freshman* på Yale. Forelæsningerne i Hokkaido er ”så kedelige og dårlige, at jeg aldrig kunne huske, hvad der blev sagt”, fortæller han til *Time Magazine*. De tørre tal viser, at han ikke er alene. Tusinder fravælger de japanske universitetsuddannelser, på grund af utilfredshed med undervisningens kvalitet.

KU har endnu ikke været ramt af massiv studenterflugt til Amerika. Men det japanske eksempel viser, hvor vigtigt det er at fokusere på gode uddannelser. Risikoen for et dansk braindrain til fordel for amerikanske uddannelsesgiganter som Yale og Harvard, skal tages alvorligt. For de amerikanske topuniversiteter *har* en fordel. Ikke blot huserer de i forskningens top. De er i høj grad også kendte for undervisning, der giver mindelser om *Døde Poeters Klub*. Selv husker jeg mødet med professor Lieber under et studieophold i USA. Oplevelsen af en guru inden for lægevidenskaben, der tog sig tid til en helt almindelig studerende, var noget helt særligt og gav lyst til at lære.

SAMTIDIG presser omverdenen på for at få større fokus på uddannelse. Virksomheder og forskningsinstitutioner forventer med rette, at KU leverer kandidater, som lever op til eller overgår deres standarder. Og fra politisk hold hersker i disse år stor interesse for uddannelse, en interesse KU også af økonomiske grunde gør klogt i at honorere. Og vigtigst: KU's fremtidige rekruttering afhænger af det. Den positive omtale af Yale, som den japanske studerende leverede – både i *Time Magazine* og til vennerne derhjemme – kan ikke købes for penge. Sammen med et godt studiemiljø, er fremragende undervisning vejen et potentielt KU-ambassadørkorps på 37.000 studerende.

DER er altså mange grunde til, at uddannelse nu bliver et centralt strategisk satsningsområde på KU. Heldigvis har vi et godt udgangspunkt i form af mange talentfulde undervisere. Men som institution skal vi blive bedre til systematisk at støtte engagement i

uddannelsesområdet. Om vi befinder os i Hokkaidos eller Harvards sko, afhænger i dag alt for meget af nogle få ildsjæle, som også bidrager til udvikling af uddannelser.

VEJEN til de bedste uddannelser er lang. På Harvard deltager alle fra ph.d. til Nobelpristager i udvikling af uddannelserne. Alligevel konkluderede en Harvard-taskforce for få år siden, at der er behov for flere incitamenter, fordi undervisning og uddannelse stadig ikke er nær så karrierefremmende som forskning. Et kendt dilemma, også på KU. Vi er derfor også i gang med flere initiativer: Mere vægt på undervisningserfaring, når nye forskere ansættes, sommerskole og et fælles adjunktpædagogikum. Andre ideer kan være, at skrue op for anerkendelsesmekanismerne for de medarbejdere, der giver stærk og god undervisning og udvikler nye undervisningsformer. Det kan både handle om tid og penge og adgang til videreuddannelse, for eksempel på det pædagogiske område.

SAMMEN med vicedirektøren for uddannelse besøger jeg desuden i øjeblikket alle fakulteter for at indsamle ideer fra dekaner, institutledere, studieledere og studienævnene. Vi har allerede modtaget gode forslag til temaer, der går på tværs af fakulteterne. Der er fokus på det Indre Marked, databaser med overblik over de studerendes valgmuligheder og bedre internationale samarbejdsaftaler. Det er centralt, at vi får udpeget de *rigtige* initiativer. Derfor er vi i øjeblikket ved at planlægge, hvordan vi kan inddrage ansatte og flere studerende for at finde frem til, hvad der er vigtigst for at styrke uddannelserne på KU. Mit håb er, at rigtig mange vil deltage i den proces. Så kan målet om de 37.000 ambassadører nås – og vi undgår en gentagelse af Hokkaidos historie.